

Caput VII. De vana spe et elatione fugienda

Rozdział VII. [O unikaniu próżnej nadziei i wyniosłości](#)

1. Próżny jest ten, który nadzieję swoją w ludziach, albo w stworzeniach pokłada. Nie wstydz się służyć drugim, dla miłości Jezusa Chrystusa i wydawać się ubogim na tym świecie. Nie opieraj się na samym sobie, lecz w Bogu połów nadzieję swoją. Czyń co możesz z siebie, a Bóg przybędzie w pomoc dobrej chęci twojej. Nie powierzaj się ani swej umiejętności, ani przebiegłości żadnego człowieka, ale raczej łasce Boga, który pokornych wspiera, a dumnych poniża.

2. Nie chełp się bogactwy, jeśli je posiadasz, ani przyjaciółmi, dlatego, że możni są, lecz wznoś się ku Bogu, który wszystko daje, a siebie nad wszystko dać pragnie. Nie chełp się siłą i pięknnością ciała, które lada choroba złamać i zeszpecić może. Nie miej w sobie upodobania z powodu zdolności lub dowcipu twego: bo byś się przez to nie podobał Bogu, którego jest wszystko, cokolwiek z przyrodzenia mieć możesz.

3. Nie miej się za lepszego od drugich, a obawiaj się, byś się nie wydał gorszym przed Bogiem, który wie, co jest w człowieku. Nie pyszn się z dobrych uczynków; inaczej sądzą ludzie, inaczej Bóg sądzi, któremu często się nie podoba to, co się ludziom podoba. Jeśli masz co dobrego w sobie, sądz, iż drudzy lepsi są od ciebie, abyś pokorę zachował. Nie zaszkodzi, jeśli się niżej wszystkich cenić będziesz, a wielce zaszkodzi, jeśli się choć nad jednego przekładasz. W sercu pokornego pokój nieprzebrany, a w sercu pysznego częsta zazdrość i zagniewanie.